

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **Z. C.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 lipca 2013r., sygn. akt III K 114/13

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. T. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu Z. C. z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wobec Z. C. wyroku łącznego, stwierdzając, że wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2007r., sygn. III K 58/07 orzekano już co do wszystkich wyroków skazujących dotyczących Z. C.. Wymienionym wyrokiem Sąd Okręgowy w Szczecinie wymierzył skazanemu cztery kary łączne, a co do dwóch wyroków postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył. Zaistniała zatem w sprawie negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, która po myśli art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skutkowałą koniecznością umorzenia postępowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany i podniósł, że w jego przypadku doszło do sytuacji, gdy po wydaniu wyroku łącznego ma do odbycia dłuższą karę niż przed wydaniem tego wyroku. Uwzględniono nadto wyrok w sprawie o sygn. II K 152/02, który poszedł w niepamięć, ponieważ kara orzeczona została z warunkowym zawieszeniem

jej wykonania, a okres warunkowego zawieszenia dawno już minął. Sąd w wyroku łącznym nie uwzględnił natomiast wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 18 lipca 2005r., sygn. II K 145/05. Wnosił nadto o zastosowanie wobec niego pełnej absorpcji, której nie zastosowano.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o wydanie wobec niego nowego wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie okazało się niezasadne, a skarżący nie podnosi żadnych zarzutów i argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżone postanowienie. Stanowisko Sądu I instancji odnośnie braku możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy i wniosku skarżącego o wydanie wyroku łącznego jest bowiem słuszne. Prawdłowo Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, a to powaga rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.). Przesłanka ta występuje bowiem w przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego wówczas, gdy przedmiotem wcześniejszej oceny Sądu orzekającego

w kwestii wydania wyroku łącznego były skazania objęte wszystkimi tymi samymi wyrokami, które mają być przedmiotem obecnego postępowania. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazał, że aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 r., sygn. V KK 151/05, Prok. i Pr. 2006/2/8).

Skoro zatem przedmiotem oceny zakończonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2007r., sygn. akt III K 58/07 były wszystkie wymienione we wniosku Z. C. skazania, zasadnie Sąd I instancji uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej. Wszystkie wskazywane przez skarżącego wyroki były już bowiem przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy. Zasadnie zatem Sąd ten teraz uznał, kolejny już zresztą raz w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (poprzednio postanowieniem z dnia 25 października 2012r., sygn. III K 169/12), że ponowne postępowanie obejmujące te wyroki nie może być prowadzone. Skazany w zażaleniu co prawda wskazał, że skazywany był jeszcze wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia

18 lipca 2005r., sygn. II K 145/05, który to wyrok w sprawie o sygn. III K 58/07 w której wydano wobec skazanego wyrok łączny, istotnie nie był uwzględniany, ale jednocześnie zauważyć należy, że wyrokiem tym orzeczono wobec skazanego karę

4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, która to kara nie została zarządzona, a zatem wobec upływu okresu próby i kolejnych 6 miesięcy, skazanie to zgodnie z art. 76 § 1 k.k. uległo zatarciu i uważa się je za niebyłe. Taka sytuacja nie nastąpiła natomiast w przypadku wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 maja 2002r., sygn. II K 152/02, gdzie wykonanie kary pozbawienia wolności zostało – jak wynika z informacji z rejestru karnego – zarządzone, a zatem skazanie to musiało być uwzględniane, ponieważ w takim przypadku przepis art. 76 § 1 k.k. nie znajduje zastosowania. Stwierdzić zatem należało, że w sprawie brak było jakichkolwiek nowych okoliczności, które zaistniałyby od czasu poprzedniego rozstrzygnięcia w przedmiocie wyroku łącznego, a które miałyby wpływ na połączenie orzeczonych wobec skazanego kar. Należy natomiast podkreślić, że samo niezadowolone skazanego

z prawomocnego rozstrzygnięcia nie może skutkować ponownym rozpoznaniem wniosku o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania będące przedmiotem prawomocnego już rozstrzygnięcia.

W tej zatem sytuacji zaskarżone postanowienie, jako prawidłowe należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu oparte zostało na treści § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami).